

2022
TUDEM
Edebiyat
İkincilik
Ödülü

Senden TEMBELİ VAR

Tuba Aktas Deli

 tudem

Senden
TEMBELI
VAR

Tuba Aktas Deli

SENDEN TEMBELİ VAR

© 2023, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Tuba Aktaş Deli
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Barış İnce
SON OKUMA: Yağmur Yavaş Aydın
KAPAK RESMİ: Gökçe Yavaş Önal
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-825-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2022 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması İkincilik Ödülü

Senden TEMBELİ VAR

1984 yılında doğdu.
Bursa'da büyüdü. Marmara
Üniversitesi Türk Dili ve
Edebiyatı Bölümünü bitirdi.
Uludağ Üniversitesi'nde
Eğitim Bilimleri alanında
tezsiz yüksek lisans yaptı.
thinpo.com'da edebiyat ve
sinema ile ilgili kuramsal
yazılar yazdı. 2017 yılından
beri çocuklar için çeşitli
türlerde eserler
kaleme alıyor.

Tuba Aktaş Deli

Bölümler

Aşırı Olağanüstü Kurul Toplantısı	7
Hadiko Tembeliko	13
Bu İşte Bir İş Var	17
Yalan Söylemek	21
Okuldan Atılma Diye Bir Şey	24
Sen Polis Kızısın Asel!	29
Hadiko Nerede?	34
Yatışistan	38
Mahalle	45
Kalabalık	49
Nadide Hanım'ın Evi, Nazlı'ya Hazır mı?	54
Al Birini Vur Ötekine	60
Sular Duruldu mu?	64
Çok Gizli Bölüm	68
Üç Ay Sonra ve İşte Ben Nazlı!	74
Sakin mi Mahalle?	81
Senden Tembeli Var	85

*Bilmiyorlar ki hiçbir kahramanım beni dinlemiyor,
Birçođu almış eline sazı, kendi çalıp söylüyor.
İnanın onlar benden çok konuşuyor!*

Aşırı Olağanüstü Kurul Toplantısı

“Altı kere altı otuz altı, babanın bıyığı yolda kaldı!” diye sayıklıyormuşum geçen gece. Bir de şey diyormuşum, şey... “Beş kere beş yirmi beş, nerden geldin bitli gebeş!”

“Aman hanım, kimseye söyleme,” dedim. “Nedir bu Allah aşkına? Yirmi yıllık matematik öğretmeni Feci Kesir, rüyasında böyle saçmalasın! Olacak iş mi?”

“Ay Feciii!” diyor bizim hanım. Bizim derken yani sadece benim hanım. Başkaları yok. Neyse, ne diyordum? “Aman Feci, abartma! Rüya bu, insan her şeyi görür. Develer cüceleri, kral-lar soytarıları görür. Devlet başkanları kim bilir neler sayıklıyor neler... Misal, Vladimir Putin yatağında bir o yana bir bu yana dönüp dururken şöyle sayıklıyor olabilir: Elem tere fiş, kem gözlere şiş!”

“Yahu sen ne diyorsun hanım!” dedim. “Sabah sabah adamı delirtme! Ne devesi, ne kralı? Sana da bir şey söylemeye gelmiyor. Saatte 150 kilometre hızla giden, freni patlamış kamyon gibi anlatıyorsun da anlatıyorsun.”

Tam yedi ay önce Naz ile tanışınca başladı bu gariplikler. Sınıf arkadaşları Nazlı diyor, mahallede de öyle sesleniyorlar. Ancak sınıf listesindeki adı Naz Uyarlı...

İlk gün kendini tanıtıyor:

“Ben Naz Uyarlı, ısıya ve ışığa duyarlı...”

“Sus, otur!” dedim. “Dalga mı geçiyorsun, terbiyesiz!”

Sonra fark ettim. Bu bizim arka mahalledeki Nazlı. Tabii ya bu o, dedim. Allah’ım, dedim, bendeki şansa bak! Üstelik sınıf öğretmeniyim.

Hemen Beşibiryerde İlkokulunu aradım. Bu da ne acayip bir isimse! Müdürleri pis pis sırtarak ne dese beğenirsiniz:

“Naz Uyarlı, ısıya ve ışığa duyarlı! Siz Nazlı deyin, yine de pek bakmaz ama kıymetini bilin.”

Neyse, dedim kendi kendime ama bir taraftan da soğuk soğuk terler döküyorum. Sakin ol Feci Kesir, dedim. Sen yirmi yıllık meslek hayatında ne zorluklar gördün. Kimleri kimleri çarpanlarına, bölenlerine ayırdın. Türlü badireler atlattın. Ne müfettişlerin, müdürlerin pabucunu 180 derece çevirip ters giydirdin. Şimdi bu el kadar kızla mı baş edemeyeceksin? Bunun da üstesinden gelirsin. Nazlı’yımış, pehpeh! O daha Feci Kesir’le tanışmadı, dedim.

Dedim demesine de... Bu söylediklerimi yutmam için iki ay yetti. Nazlı ikinci ayın sonunda beni tam anlamıyla delirtti.

Sınıfın duvarlarını resimle, yazıyla doldurdu. Hadi duvarları anladım, peki ya tavan? Yahu tavanı nasıl karalayabilir bir insan? Bu kız, bildiğin tavanda yürüyor. Rehberliğe yolluyorum, olmuyor. “Bir insan tavanda yürüyemez,” diyorlar.

Bahçeye yolluyorum, duvara tırmanıp kaçmaya çalışıyor. Bu defa da müdürden güzel bir fırça yiyorum. Yahu ben azar işitecek adam mıyım?

Geçen gün sınıfın kapısının kolunu sen sök, arkadaşının kapüşonunun içine at. Çocuk eve gidince bütün sınıf, içeride

mahsur kalmamasın mı? Okulun boşaldığını sanan görevliler kapıyı kilitleyip evlerine gitmesin mi? Akşamüzeri bütün veliler okula dökülmesin mi? Tüm ilçede yaygara kopmasın mı?

Müdür Bey çıldırdı. “Bıktım artık, bıktım!” dedi, ikinci katın koridorunda koşarak. “İl Millî Eğitim Müdürlüğüne, hatta Bakanlığa yazacağım. O da mı olmadı, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine gideceğim. Ya bu kızı bu okuldan alın ya da beni başka bir okula yollayın.”

Müdür Bey benden ve rehberlik servisinden, Naz Uyarlı ile ilgili bir rapor yazmamızı istedi. Psikolojik Danışman Gökhan, rapor falan yazamayacağını, onu Rehberlik Araştırma Merkezi-ne yönlendireceğini söyledi. Hatta, “Anası babası ilgilenmezse tutup elinden ben götüreceğim,” dedi. Neyse, o Naz’a randevu ayarlarken ben de raporumu yazdım. Ama ne rapor! Müdür Bey pek beğendi. Öğretmenlerle olağanüstü kurul toplantısı yapıp yazdığım raporu okudu:

“2022-2023 Eğitim-Öğretim yılı, Şu Köşe Yaz Köşesi Ortaokulu 5-B sınıfı öğrencisi 1789 numaralı Naz Uyarlı’nın matematik öğretmeniyim. Adım Feci Kesir. Tamı tamına on dokuz yıl, yedi aydır bu vatana matematik öğretmeni olarak hizmet etmekteyim. Üstün başarı ödülleri, TÜBİTAK birinciliklerim var, matematik olimpiyatlarından altın madalyalarım...”

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki Naz Uyarlı’dan şikâyet eden bir rapor değildir bu, sadece durum tespittir. Bağlı bulunduğumuz bakanlıktan bir yardım talebidir.

Naz Uyarlı okulumuza geldiğinden beri iki kere iki, dört etmektedir. Gönye, cetvel ve iletkiler her şeyi yanlış ölçmekte; metre-kare başına düşen gürlüğü patırtı sayısı kontrol edilememektedir.

Diğer öğrenciler de onu taklit etmekte, kimse bilmem kaç musluğun hangi havuzu kaç dakikada doldurduyuyla ilgilenmemektedir.”

Böyle başlayan bir rapordu işte. Müdür Bey, yazdığım raporu on dakika boyunca tane tane okudu. Bütün öğretmenler, kafalarını bir kayık gibi sallayarak iki yana hayranlıkla alkışladı.

Türkçe Öğretmeni Şûra Hanım, “Dinlerken gözlerim doldu,” dedi. “Ah ah, benim dersimde de neler yapıyor bilseniz! Ben de otursam yazsam destan olur.”

Sosyal Bilgiler Öğretmeni Fâni Bey, şevkle ayağa kalkıp söz almadan önce durdu. Kelini örtmek için kenardan uzattığı saçlarının kafasının tam üstünde olup olmadığını kontrol etti.

“Efendim, edeb-i umumiyet’ül ahlak-ı içtimâi böyle vaziyetleri tenkit etmeyi gerektirir,” dedi. “Aslında böyle sahîh bir rapor Hâdi Tambulur’la ilgili de yazılsa...”

O konuşmaya başlayınca Müdür Bey’e her zaman fenalık gelir. Oturduğu yerdeki kıpırdanmalarından hemen anlaşılır bu.

“Hadiko Tembeliko’dan mı bahsediyorsun Fâni Hoca?” dedi Müdür Bey, elini saçlarının arasında gezdirerek.

“Bakınız siz bile lakabından tanıyorsunuz onu! Yani sonuçta galat-ı meşhur lugât-ı fasihten evlâdır, buna diyeceğim yok.”

Müdür Bey oturduğu yerde daha fazla duramadı. Fâni Bey devam edecekti ki araya girdi, “Yav he he!” dedi.

Fâni Öğretmen ne zaman kurulda söz alıp konuşsa Müdür Bey böyle der: “Yav he he!”

“Aslında Fâni Bey haklı,” dedim içimden. “Bir rapor da Hadiko Tembeliko için...” Bak ya, bana da bulaştırdılar.

Neyse, benim rapor tam Bakanlığa gönderilecekti ki Psikolojik Danışman Gökhan bir hışımla içeri girdi, “Durun, sakın göndermeyin o raporu!” dedi.

Hepimiz hayretle dönüp baktık ona. Gerilmiştim, yutkundum. O kadar uzun sürdü ki bu an. Yutkunduğum boşluğu boğazımda hissetmem, kalbimin dört kere dörtlü çarpması...

“Sakın o raporu göndermeyin!” Ses içinden çıktığı gövdenin haklılığına öylesine inanıyordu ki. “Rehberlik Araştırma Merkezinden çağırdığım arkadaşım, öğrenci ile odamda görüştü, ona bazı testler yaptı. ‘Çok büyük ihtimalle, Naz Uyarlı üstün zekâlı,’ dedi. Özellikle genel zihinsel yeteneği ve kapasitesi muazzammış. Matematiksel bir deha varmış onda. Ancak kesin teşhis için RAM’a gitmeliymiş.”

Bir on saniye kadar kilitlenip kaldım. Gerçek zaman olarak on saniye. Hissettiğim, rahat altmış saniye! Olimpiyat madalyalarım, üstün başarı ödülleri, TÜBİTAK dereceleri gökten taş olup yağdı kafama. Öklid suratıma tükürdü sanki! Bir anda gece oldu, pencerelerden içeri karanlık doldu, her yer karardı.

Müdür Bey kalbini ovmaya başladı. Herkes şaşkın, psikolojik danışmana bakıyordu. O uzun suskunlukta, kurul yazmanının tükenmez kalem gıcirtısını duydum. Ne yazıyor ki, ne yazıyor? Sonra diğer öğretmenler kendi aralarında konuşmaya başladı. Deminki suskunluktan daha beter bir gürültü... Her kafadan çıkan başka sesler:

“Ben zaten ondaki cevheri fark etmiştim,” dedi Türkçe Öğretmeni Şura Hanım. Sesin bile, çıktığı gövdeye dönüp şaşkınlıkla baktığına eminim.

Şûra Hanım'ın bu çıkışıyla herkes suspus oldu. Az evvel raporumu alkışlarken kayık gibi sallanan kafalar, bu defa Şûra Hanım'ın söylediklerine sallandı, aşağı yukarı.

“Evet evet!” diyerek onu onayladı Fâni Bey. “Pek mutena, pek kıymetli bir talebedir Naz Uyarlı.”

Sonra diğer öğretmenlerin konuşmaları, beni kınayan bakışları... Kafalarını sallayıp cıkcıkلامaları...

En son, toplantı boyunca telefonuyla oynayan Müzik Öğretmeni Lale Molla'nın, kapıdan çıkarken fen bilimleri öğretmeniyle konuşmalarını duydum:

“Bir çocuğun böyle zekâsı olsun, varsın yaramaz olsun. Misal, müziğe yeteneği olsa ben şıp diye anlardım.”

“Öyle ya! Ben de fennî bir zekâsı olsa hemen anlardım. Şikâyetçi olmak kolay!”

Bütün bir yedi ay gözümün önünden geçti. Diğer öğretmenlerin Naz Uyarlı ile ilgili disiplin kuruluna yazdıkları dilekçeler, öğretmenler odasında konuşulanlar... Hepsi, hepsi gözümün önünden bir bir geçti.

Odada yalnız ben, kurul yazmanı ve Müdür Bey kalmıştık. Tükenmez kalemin gıcirtısı tekrar duyulur olmuştu. Müdür Bey sinirli sinirli yüzünü ovdu, yanaklarını avuçlarıyla yukarı aşağı, sonra burnuna doğru çekip çekip bıraktı. Birkaç kere koltuğuna oturup kalktı. Sonra odayı terk eden öğretmenlerin arkasından bağırdı:

“Yav he he!”

Mahalleyi ve okuldaki hocaları canından bezdiren Nazlı, hayatı ışık hızında yaşamaktadır. Sınıf arkadaşı ve baş düşmanı Hadiko ise on bir yıllık hayatının her gününü tembelce yaşamış; dahası, bunu herkese yaymak için Tembellik Manifestosu'nu yazmaya girişmiştir.

Senden Tembeli Var; tembellik, çalışkanlık, ötekileştirme, mahalle baskısı gibi evrensel temaların hayatımıza yansımalarına incelikli bir mizahla ayna tutuyor.

